

บทที่ ๒

วิธีเฉพาะการฝากเงิน

สำหรับการฝากเงินนั้นมีประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๗๒ และ ๖๗๓ บัญญัติไว้เป็นพิเศษโดยเฉพาะ และนอกเหนือจากบทบัญญัติในเรื่องการฝากทรัพย์โดยทั่วไป ดังนั้นสัญญาฝากเงินจึงต้องบังคับตามมาตรา ๖๗๒ และ ๖๗๓ กับมาตราอื่น ๆ ในเรื่องการฝากทรัพย์โดยทั่วไปเท่าที่ไม่ขัดกับมาตรา ๖๗๒ และ ๖๗๓ มาตรา ๖๗๒ บัญญัติว่า "ถ้าฝากเงิน ท่านให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า ผู้รับฝากไม่พึงต้องส่งคืนเป็นเงินของตราอันเดียวกันกับที่ฝาก แต่จะต้องคืนเงินให้ครบจำนวน

อนึ่ง ถ้าผู้รับฝากจะเอาเงินซึ่งฝากนั้นออกใช้ก็ได้ แต่หากจำต้องคืนเงินให้ครบจำนวนเท่านั้น แม้ว่าเงินซึ่งฝากนั้นจะได้สูญหายไปด้วยเหตุสุดวิสัยก็ตาม ผู้รับฝากก็จำต้องคืนเงินเป็นจำนวนดังว่านั้น"

มาตรา ๖๗๓ "เมื่อใดผู้รับฝากจำต้องคืนเงินแต่เพียงเท่าจำนวนที่ฝาก ผู้ฝากจะเรียกถอนเงินคืนก่อนถึงเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ไม่ได้ หรือฝ่ายผู้รับฝากจะส่งคืนเงินก่อนถึงเวลานั้นก็ไม่ได้ดุษณี"

คำว่าเงินของตรา นั้น หมายถึง เหรียญกระดาษที่ทำด้วยทองหรือเงิน ซึ่งใช้เป็นเงินตราเช่นเดียวกับธนบัตร เช่น เหรียญบาทเงิน เหรียญบาททองคำ เป็นต้น แต่คำว่าเงินของตราตามมาตรา ๖๗๒ นี้ หมายถึง เงินตราทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นเงินเหรียญหรือธนบัตรประเภทใด

สัญญาฝากเงินมีลักษณะแตกต่างกับสัญญาฝากทรัพย์อย่างอื่นดังนี้

๑. ตามสัญญาฝากเงินนั้น ตามปกติผู้รับฝากไม่ต้องคืนเงินตราอันเดียวกับที่รับฝากเพราะมาตรา ๖๗๒ วรรคหนึ่งให้สันนิษฐานไว้ก่อนเช่นนั้น แต่ถ้าผู้ฝากตกลงให้คืนเงินตราอันเดิมก็ได้ เช่นฝากเงินไว้ชั่วประเดี๋ยวเดี๋ยวแล้วผู้ฝากจะมารับคืนยอมแสดงเจตนาของผู้ฝากว่าผู้ฝากไม่ต้องการให้ผู้รับฝากนำเงินที่ฝากไปใช้ หรือฝากธนบัตรหรือเหรียญเก่าที่เก็บไว้เป็นที่ระลึกและมีมูลค่ามากกว่ามูลค่าตามธนบัตร หรือเหรียญนั้น ผู้ฝากยอมเข้าใจกันว่าเอาธนบัตรหรือเหรียญไปใช้ไม่ได้ แต่กรณีนี้จะเรียกว่าฝากธนบัตรหรือเหรียญมากกว่าฝากเงิน สำหรับสัญญาฝากทรัพย์อื่นนั้นปกติผู้รับฝากต้องคืนทรัพย์ชิ้นเดิมคือทรัพย์ที่ฝากจะคืนชิ้นอื่นไม่ได้แม้ทรัพย์ที่ฝากจะเป็นทรัพย์และโภคทรัพย์เช่นเดียวกับเงินตรา เช่น ข้าวสาร น้ำมัน ผงซักฟอก ยารักษาโรค น้ำตาล ฯลฯ ก็ตาม แต่หากผู้ฝากตกลงกันให้ส่งคืนเป็นประเภท ชนิด และปริมาณ LW 211 (S)

เท่ากันก็บังคับได้ เหตุที่ผู้รับฝากเงินไม่ต้องคืนเงินตราอันเดียวกับที่ฝากก็เพราะผู้รับฝากเงินซึ่งส่วนใหญ่เป็นสถาบันการเงินนั้น มีวัตถุประสงค์ที่จะเอาเงินที่ฝากนั้นไปใช้แสวงหาผลประโยชน์ และมักจะตอบแทนผู้ฝากเงินด้วยการให้ดอกเบี้ยด้วย ดังนั้นปัจจุบันคนทั่วไปจึงนิยมฝากเงินของตนไว้กับธนาคารหรือสถาบันการเงินอื่น ๆ โดยหวังผลประโยชน์เป็นดอกเบี้ยทั้งยังเห็นว่า เป็นการปลอดภัยยิ่งกว่าฝากบุคคลธรรมดา แม้คนทั่วไปจะไม่นิยมฝากเงินไว้กับบุคคลธรรมดา แต่ก็มีผู้นิยมให้บุคคลธรรมดากู้ยืมเงินโดยมีหลักทรัพย์เป็นประกัน และคิดดอกเบี้ยในอัตราสูงกว่าดอกเบี้ยที่ได้รับในการนำเงินไปฝากธนาคาร

๒. ตามสัญญาฝากเงินนั้น ผู้รับฝากเอาเงินที่รับฝากนั้นออกใช้สอยหรือให้บุคคลภายนอกใช้สอยได้ตามมาตรา ๖๗๒ วรรคสอง แต่ในกรณีฝากทรัพย์อย่างอื่นนั้น ผู้รับฝากไม่มีสิทธิเอาทรัพย์ที่รับฝากออกใช้สอยหรือให้บุคคลภายนอกใช้สอยเว้นแต่ผู้ฝากอนุญาต ทั้งนี้ตามมาตรา ๖๖๐

๓. ตามมาตรา ๖๗๓ เมื่อใดผู้รับฝากจำต้องคืนเงินแต่เพียงเท่าจำนวนที่ฝากผู้ฝากจะเรียกถอนเงินคืนก่อนถึงเวลาที่ตกลงกันไม่ได้ และผู้รับฝากจะส่งคืนเงินก่อนถึงเวลานั้นก็ได้เช่นเดียวกัน แต่กรณีฝากทรัพย์อย่างอื่นนั้น เมื่อผู้รับฝากต้องคืนเท่าจำนวนที่ฝาก (หรือคืนดอกผลด้วย) ผู้ฝากก็เรียกคืนได้ทุกเมื่อ แม้คู่สัญญาจะกำหนดเวลาคืนทรัพย์คืนกันไว้ก็ตาม ทั้งนี้ตามบทบัญญัติมาตรา ๖๖๓

๔. ตามสัญญาฝากเงินนั้นกรรมสิทธิ์ในเงินที่ฝากโอนไปเป็นของผู้รับฝากเว้นแต่กรณีที่มีข้อตกลงพิเศษว่าต้องคืนเงินตราอันเดียวกับที่ฝาก แต่ตามสัญญาฝากทรัพย์อย่างอื่นนั้น ตามปกติทรัพย์ที่ฝากไม่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้รับฝากแต่ยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฝากเช่นเดิม

๕. ตามสัญญาฝากเงินนั้นหากเงินที่ฝากสูญหายไปด้วยเหตุสุดวิสัย ผู้รับฝากก็จำต้องคืนเงินเป็นจำนวนเท่าที่ฝากให้ผู้ฝาก ตามมาตรา ๖๗๒ วรรคสอง แต่ตามสัญญาฝากทรัพย์อย่างอื่นนั้น หากทรัพย์ที่ฝากสูญหายไปเพราะเหตุสุดวิสัย ผู้รับฝากไม่ต้องรับผิดชอบเว้นแต่เข้ากรณีตามมาตรา ๖๖๐

ข้อที่ชี้ให้ว่าเงินที่ฝากตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้รับฝากนั้น เพราะมาตรา ๖๗๒ วรรคหนึ่ง ระบุว่าผู้รับฝากไม่ต้องส่งคืนเงินตราอันเดียวกับที่ฝาก และวรรคสองว่าผู้รับฝากจะเอาเงินที่ฝากออกใช้ก็ได้ ถ้าหากเงินที่ฝากไม่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้รับ

ฝากแล้ว ผู้รับฝากก็ต้องส่งคืนเงินตราอันเดียวกับที่ฝาก ทั้งผู้รับฝากไม่มีสิทธิเอาเงินที่ฝากออกใช้ เหตุผลที่มาตรา ๖๗๓ บัญญัติห้ามมิให้ผู้ฝากถอนเงินคืน และห้ามมิให้ผู้รับฝากส่งคืนเงินก่อนถึงเวลาที่ได้ตกลงกันไว้นั้นก็เพราะหากไม่ห้ามเช่นนั้น ก็จะเกิดความเสียหายแก่อีกฝ่ายหนึ่ง กล่าวคือ หากผู้ฝากถอนเงินคืนก่อนกำหนด ผู้รับฝากอาจคืนให้ไม่ได้ เพราะได้นำเงินดังกล่าวไปหาผลประโยชน์และยังไม่ได้รับเงินคืน ในกรณีที่ผู้รับฝากคืนเงินก่อนครบกำหนดเวลาที่จะต้องคืน ผู้ฝากก็อาจได้รับความเดือดร้อนในเรื่องการเก็บรักษาเงินและในเรื่องความปลอดภัย หากผู้ฝากไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำเงินไปฝากไว้แก่ผู้รับฝากแล้ว ผู้ฝากก็คงไม่กระทำเช่นนั้น

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๖๔/๒๔๙๓ ชายหญิงอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาแต่ไม่ได้จดทะเบียนสมรส หญิงมอบเงินให้กับชายเพื่อให้หาผลประโยชน์ให้ ชายยงเอาเงินนั้นไปให้คนอื่นกู้ ดังนี้ หาใช่เป็นการตั้งชายเป็นตัวแทนไม่ กรณีนี้ชายต้องรับผิดชอบเงินให้หญิง โดยต้องถือว่าชายเป็นผู้ให้กู้ย่อมมีสิทธิและความรับผิดชอบต่อผู้กู้โดยตรง เงินที่หญิงมอบให้ชายนั้นเป็นเงินฝาก ผู้รับฝากต้องคืนให้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๗๒

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๓/๒๕๐๔ ฝากเงินให้ช่วยเก็บรักษา ต่อมาปีเศษขอเงินคืนแต่ผู้รับฝากคืนให้ไม่ได้ โดยอ้างว่าตนเองและสามีใช้จ่ายไปหมดแล้ว เช่นนี้เป็นเรื่องที่จะว่ากล่าวกันทางแพ่งไม่เป็นความผิดฐานยักยอก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๘๐/๒๕๑๑ ฝากเงินไว้กับธนาคารมีนิติสัมพันธ์กันตามลักษณะฝากทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๗๓ ผู้ฝากเงินจะถอนเงินคืนก่อนถึงเวลาที่ได้ตกลงกันไว้ไม่ได้ และธนาคารผู้รับฝากจะส่งคืนก่อนถึงเวลานั้นก็ไม่ได้ดั่งกัน แต่เมื่อผู้ฝากเงินตาย ธนาคารมีหน้าที่ต้องคืนเงินนั้นให้แก่ทายาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๖๕ วรรคสอง

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๑๒๔/๒๕๑๒ แม้ผู้รับฝากเงินจะประกอบการธนาคารพาณิชย์โดยไม่ได้รับอนุญาต แต่ผู้ฝากมิได้ร่วมรู้ในการกระทำของผู้รับฝากซึ่งมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามตามกฎหมาย ดังนี้ นิติกรรมรับฝากเงินระหว่างผู้ฝากกับผู้รับฝากย่อมไม่เป็นโมฆะ ผู้ฝากมีสิทธิเรียกเงินฝากคืนจากผู้รับฝากได้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๔/๒๕๑๖ ผู้เสียหายฝากเงินไว้กับจำเลย ต่อมาขอคืน จำเลยคืนให้ไม่ได้ อ้างว่าเอาไปใช้หมดแล้ว หลังจากนั้นผู้เสียหายไปทวง

อีกหลายครั้ง จำเลยขอผิดผ่อน และไม่เคยปฏิเสธว่า ไม่ได้รับฝากเงิน จนกระทั่งผู้เสียหายไปแจ้งความ พนักงานสอบสวนเรียกไปสอบถาม จำเลยจึงปฏิเสธว่าไม่เคยรับฝากเงินจากผู้เสียหาย ดังนี้ แสดงว่าขณะที่จำเลยเอาเงินไปใช้หมด จำเลยไม่มีเจตนาทุจริตขอยกเงินนั้น จึงเป็นเรื่องผิดสัญญาทางแพ่งการที่จำเลยปฏิเสธต่อพนักงานสอบสวนในตอนหลังไม่ทำให้จำเลยมีความผิดฐานทุจริตขอยกเงินที่รับฝาก

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘/๒๕๒๐ การที่โจทก์บรรยายฟ้องว่าได้ฝากเงินจำเลยไว้ แต่น่าสืบว่าโจทก์ได้ฝากเงินให้จำเลยไปฝากธนาคารนั้น เป็นเรื่องการแตกต่างกันเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น ข้อใหญ่ใจความของคดีคงอยู่ที่ว่า โจทก์ได้อ้างว่าเงินของโจทก์อยู่ที่จำเลย และขอให้จำเลยส่งคืน ซึ่งข้อนี้จำเลยได้ให้การต่อสู้ว่าจำเลยไม่เคยได้รับฝากเงินจากโจทก์ไว้เลย ในวันที่โจทก์อ้างตามฟ้องนั้นจำเลยก็ไม่ได้รับเงินไว้จากโจทก์ ฉะนั้น หากทางพิจารณาคดีฟังได้ว่า จำเลยได้รับเงินของโจทก์ไว้ ศาลก็ชอบที่จะบังคับตามคำขอท้ายฟ้องให้จำเลยคืนเงินให้แก่โจทก์

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๖๑๑/๒๕๒๒ เงินฝากประจำในธนาคารตกเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคาร ข้อตกลงให้ฝากกับใบรับฝากที่มอบแก่ธนาคารเป็นประกันหนี้ที่ธนาคารค้าประกันผู้ฝากเงินต่อคนภายนอก ไม่ทำให้เงินฝากตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ฝากที่จะมอบให้เป็นจำนำแก่ธนาคาร

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๕๒-๗๕๓/๒๕๒๓ เงินที่จำเลยนำไปฝากธนาคารย่อมตกเป็นกรรมสิทธิ์ของธนาคารตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๗๒ เพราะไม่ปรากฏว่ามีข้อตกลงให้ธนาคารส่งคืน เป็นเงินตราอันเดียวกันกับที่รับฝากเมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีอายัดเงินดังกล่าว เงินที่ธนาคารส่งมาให้เจ้าพนักงานบังคับคดีจึงไม่จำเป็นต้องเป็นเงินตราอันเดียวกันกับที่จำเลยนำมาฝาก ทั้งนี้ไม่มีข้อเท็จจริงใด ๆ แสดงว่าเงินดังกล่าวเป็นเงินตราอันเดียวกับที่จำเลยเบิกไปจากผู้ร้องโดยทุจริต เงินนั้นจึงตกเป็นของจำเลย หากใช้ของผู้ร้องไม่ ธนาคารผู้ร้องซึ่งถูกจำเลยหลอกลวงเบิกเงินไปไม่มีสิทธิขอให้ปล่อยทรัพย์สิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๘๗/๒๕๒๓ จำเลยนำเช็คธนาคารอื่นเข้าบัญชีของจำเลยในธนาคารโจทก์ ธนาคารโจทก์เรียกเก็บเงินตามเช็คในฐานะตัวแทนจำเลย แต่เรียกเก็บไม่ได้ ธนาคารโจทก์ย่อมมีอำนาจที่จะเพิกถอนรายการรับฝากเงินตามเช็คดังกล่าวออกได้ ยังไม่ถือว่าธนาคารโจทก์ได้รับฝากเงินจำนวนดังกล่าวไว้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๘๗-๑๙๘๐/๒๕๒๕ การโอนสิทธิเรียกร้องของผู้ฝากเงินไว้แก่ธนาคารให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะการโอนหนี้ อันพึงต้องชำระแก่เจ้าหนี้โดยเฉพาะเจาะจง จะต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๖ กล่าวคือต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้โอน มิฉะนั้นย่อมไม่สมบูรณ์ หากเป็นในลักษณะการโอนหนี้อันพึงต้องชำระตามเขาสั่ง ผู้ฝากเงินก็ต้องปฏิบัติด้วยการออกเช็คสั่งให้ธนาคารใช้เงินและส่งมอบเช็คนั้นให้แก่ผู้รับโอนไปเบิกเงินจากธนาคาร การที่ธนาคารหักเงินจากบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของผู้ฝากเงินไป โดยผู้ฝากเงินมิได้ออกเช็คสั่งจ่ายให้ธนาคารใช้เงิน หรือทำหนังสือโอนหนี้ให้ถูกต้องตามกฎหมาย ย่อมไม่ เป็นเหตุให้สิทธิเรียกร้องของผู้ฝากเงินในหนี้เงินฝากต้องระงับสิ้นไป เพราะตามคำขอเปิดบัญชีเงินฝากกระแสรายวันมีข้อความระบุเงื่อนไขในการสั่งจ่าย และก่อนเงินไว้ว่า เมื่อผู้ฝากเงินจะสั่งจ่าย หรือถอนเงินให้ใช้เช็คซึ่งธนาคารให้ใช้สำหรับแต่ละบัญชีโดยเฉพาะ จะเขียนสั่งในกระดาษหรือแบบพิมพ์อย่างอื่นไม่ได้ เว้นแต่ธนาคารจะตกลงยินยอมด้วยการหักเงินจากบัญชีเงินฝากก็ไม่แตกต่างอะไรกับการถอนเงิน

การสั่งโอนเงินฝากทางโทรศัพท์จะใช้ได้แต่เฉพาะกรณีที่มีผู้ฝากคนเดียวมีบัญชีเงินฝากอยู่หลายบัญชีและสั่งโอนเงินฝากจากบัญชีหนึ่งไปเข้าอีกบัญชีหนึ่ง ซึ่งมิใช่เป็นการโอนสิทธิเรียกร้อง แต่การโอนเงินฝากจากบัญชีของคนหนึ่งไปเข้าบัญชีของอีกคนหนึ่งนั้น เป็นการโอนสิทธิเรียกร้อง จำเป็นจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ธนาคารจะอ้างประเพณีมาลบล้างกฎหมายไม่ได้ แม้เจ้าของบัญชีเงินฝากกับผู้รับโอนจะมีความสัมพันธ์ในฐานะที่เป็นหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้นหรือร่วมอยู่ในเครือเดียวกัน แต่จำเลยก็เป็นห้างหุ้นส่วนบริษัทนิติบุคคลย่อมมีฐานะต่างหากจากผู้เป็นหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นทั้งหลายซึ่งรวมเข้ากันเป็นห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้น บัญชีเงินฝากของจำเลยกับของผู้รับโอนจึงมิใช่บัญชีของบุคคลคนเดียวกันธนาคารจึงหักเงินจากบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของจำเลยที่ ๑ ที่ ๕ และที่ ๕ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๓๕๖/๒๕๒๕ การหักกลบบลบน้าระหว่างเจ้าหนี้และลูกหนี้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ซึ่งตามพระราชบัญญัติล้มละลาย มาตรา ๑๐๒ ให้กระทำได้แม้มูลแห่งหนี้ทั้งสองฝ่ายจะไม่มีวัตถุประสงค์เดียวกันหรืออยู่ในเงื่อนไขหรือเงื่อนไขเวลาก็ตาม ธนาคารผู้ร้องเป็นเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิขอรับชำระหนี้

และมีหน้าที่จะต้องคืนเงินที่รับฝากแก่จำเลย จึงมีสิทธิหักกลบหนี้โดยแสดงเจตนาหักกลบหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามพระราชบัญญัติว่าล้มละลาย มาตรา ๑๐๒ ได้ แม้จะไม่ได้แสดงเจตนาต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ภายในกำหนดเวลาสองเดือนนับแต่วันโฆษณาคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ตามมาตรา ๙๑ ก็ตาม เพราะกรณีใช้ธนาคารผู้ร้องขอรับชำระหนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๑๑/๒๕๒๙ ผู้รับฝากมีหน้าที่จะต้องคืนทรัพย์ที่รับฝากแก่ผู้ฝาก ผู้รับฝากจะนำทรัพย์ออกใช้สอยหรือมอบให้ผู้อื่นโดยไม่ได้ได้รับความยินยอมจากผู้ฝากหาได้ไม่ การฝากข้าวซึ่งเป็นสิ่งกมทรัพย์นั้น หากผู้รับฝากยกยกเอาข้าวไปโดยทุจริตไม่สามารถส่งคืนข้าวที่รับฝากไว้ให้แก่ผู้ได้ ผู้รับฝากอาจต้องคืนข้าวชนิดและประเภทเดียวกันให้แก่ผู้ฝาก ก็เป็นเรื่องของการชำระหนี้ในทางแพ่งเท่านั้น หากมีผลให้ผู้รับฝากพ้นความรับผิดชอบทางอาญารัฐบาลยกยกไม่ (คำพิพากษาศาลฎีกาฉบับนี้ชี้ให้เห็นว่าในสัญญาฝากทรัพย์อย่างอื่นที่ไม่ใช่เงินแม้จะเป็นสิ่งกมทรัพย์และโภคทรัพย์กรรมสิทธิ์ในทรัพย์ที่ฝากก็ยังคงเป็นของผู้ฝากไม่โอนไปยังผู้รับฝากเหมือนฝากเงิน)

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๖๙๑/๒๕๒๙ โจทก์ทั้งสองเป็นลูกค้าของธนาคารจำเลยโดยเปิดบัญชีเงินฝากกระแสรายวัน โจทก์ได้ให้ ว. ลูกจ้างซึ่งเคยนำเช็คของโจทก์ฝากเข้าบัญชีโจทก์เป็นประจำ นำเช็คพิพาท ๗ ฉบับไปเข้าบัญชีของโจทก์เพื่อให้จำเลยเรียกเก็บเงินตามเช็คพร้อมกับเช็คอื่นของโจทก์รวม ๑๙ ฉบับ ว. ให้สมุดฝากของโจทก์โดยเขียนใบฝากแยกเป็น ๓ ฉบับเรียงกัน เช็คพิพาทนำฝากโดยใบฝากที่สอง ศ. พนักงานของจำเลยผู้รับเช็คดังกล่าวทราบว่า ว. เป็นลูกจ้างและขณะรับเช็คก็ทราบว่าเช็คพิพาทเป็นของโจทก์เช่นเดียวกับฉบับอื่น ๆ ที่ ว. นำไปฝากพร้อมกัน ว. มอบเช็คพิพาทพร้อมใบฝากให้ ศ. โดยใบฝากเช็คพิพาทซึ่งมี ๒ ฉบับสีขาวและสีเหลือง ยังไม่มีการประทับเลขบัญชีของโจทก์ไว้ เมื่อ ศ. รับเช็คพิพาทและลงชื่อประทับตราลงในใบฝากทั้งสองฉบับแล้ว หลังจากนั้นจึงมีการประทับหมายเลขบัญชีและเขียนชื่อลงในใบฝากเช็คพิพาทและใบฝากสีขาวพนักงานธนาคารจำเลยจะเก็บไว้เพื่อเรียกเก็บเงิน ดังนี้ เมื่อฟังว่าเช็คพิพาทโจทก์ให้ ว. ฝากเข้าบัญชีของโจทก์และ ศ. พนักงานของจำเลยผู้รับเช็คพิพาทก็เข้าใจเช่นนั้น จึงต้องถือว่าเช็คพิพาทได้ฝากเข้าบัญชีของโจทก์แล้ว

การที่โจทก์เปิดบัญชีฝากไว้กับจำเลยและในทางปฏิบัติระหว่างโจทก์จำเลยนั้น

เมื่อโจทก์นำเช็คเข้าฝากในบัญชีของโจทก์ จำเลยจะเรียกเก็บเงินตามเช็คเข้าบัญชีของโจทก์ให้ จึงต้องถือว่าการปฏิบัติดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาระหว่างโจทก์และจำเลยซึ่งได้ตกลงกันโดยปริยาย การที่จำเลยเอาเช็คพิพาท ซึ่งโจทก์ฝากเข้าบัญชีของโจทก์ไปเข้าบัญชีของ ว. ย่อมเป็นการผิดสัญญา จำเลยจึงต้องผิดเช็คใช้เงินตามเช็คให้แก่โจทก์

โจทก์มีส่วนผิดในเรื่องนี้อยู่ด้วย โดยเหตุเกิดจากการทุจริตของ ว. ลูกจ้างโจทก์ ว. เป็นผู้แก้ไขเพิ่มเติมเอกสารใบฝากเงินโจทก์ไม่ตรวจสอบหลักฐานการฝากเช็คให้รอบคอบทั้งที่ใบฝากสีเหลืองมีพิรุณโดยมีร่องรอยการเขียนชื่อโจทก์ที่ ๒ กับข้อความอื่นนับว่าโจทก์มีส่วนก่อให้เกิดความเสียหายขึ้นด้วยพอ ๆ กับฝ่ายจำเลยจึงให้จำเลยใช้ค่าเสียหายให้โจทก์เพียงกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินตามเช็คพิพาท.